1893 - 1963
70-ліття видання і служби своєму народові та правді

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: "SVOBODA", 81-83 GRAND ST. JERSEY CITY 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-6740
Тел.: з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXX. Ч. 151. 15 ЦЕНТІВ — 15 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 10-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1963 TWO SECTIONS (SECTION 1) No. 151. VOL. LXX.

УРЯД ПОГОДЖУЄТЬСЯ ЗМЕНШИТИ ПОДАТКИ НА $11 БІЛЬЙОНІВ

Вашингтон. — Представники Департаменту Скарбу і демократичні члени Палатної Комісії Способів і Засобів погодилися в тому, щоб зменшити прибуткові податки на 11 більйонів долярів впродовж найближчих двох років, це значить в календарних роках 1964/65. Зменшення прибуткових податків, особистих і від корпорацій, мало б обов'язувати від 1-го січня 1964-го року. На цей плян вже погодились 15-членів - демократів в цій Комісії. Гадають, що не будуть проти нього і 10 членів - республіканців цієї ж Комісії. Ця Комісія почне працю над податковим законопроєктом вже в найближчому тижні. Згідно із теперішнім законом особисті прибуткові податки становлять від 20 до 91-го відсотка, залежно від висоти прибуткової суми. Податки від корпорацій виносять тепер 52%. Новий закон плянує особисті прибуткові податки у висоті від 15 до 75%, залежно від прибутків, — податки від корпорацій мали б становити в 1964-му році 50%. а в 1965-му році — 48%. Зменшення особистих податків мало б винести $8 500 000 000 в двох найближчих роках, а не $11 більйонів, як давніше проєктував през. Кеннеді. Зменшення податків від корпорацій мало б становити в двох роках — $2 400 000 000, а не $2 630 000 000, — як було давніше заплянована. Найнижчі податкові ставки, це значить 15%, обов'язувати мали б від першої тисячки прибутку, а не від $2 000 як воно є тепер. Давніший Президентів проєкт плянував зменшити прибуткові податки особам і корпораціям на $13-000 000 000. Це зменшення мало відбутися впродовж трьох років, починаючи від 1963-го року. В давнішому проєкті уряд просив Конгрес про реформу податкової системи, бо це дало б державній скарбниці прибутків на суму $3 300 000 000 річно. Члени Палатної Комісії Способів і Засобів працювали і над цією частиною урядової пропозиції, але не могли знайти такого джерела в податковій реформі, яке дало б так багато державній скарбниці. Комісія гадає, що можна на новій реформі податкової системи річно придбати коло одного більйона долярів. Треба додати, що ці всі проєкти має обговорювати повна Комісія Способів і Засобів в найближчому тижні, і в тих дебатах вгорі подані пропозиції можуть бути змінені, бо в дебатах братимуть участь і республіканські члени Комісії.

Син Президента Патрик Б. Дж. Кеннеді помер в другому дні життя

Бостон, Массачусетс. — Народжений в середу 7-го серпня другий син президента Кеннеді Патрик Джозеф помер в бостонському шпиталі в другому дні свого життя в дні 9-го серпня о год. 4.04 по півночі. В шпиталі був присутній Президент, який там ночував. Немовля народилося 5 і пів тижня передчасно і не мало так розвинених легенів, щоб могло віддихати. Воно народилося в шпиталі летунства в Овтісі, коло Кейп Коду в Массачусетс, але кілька годин після народження його перевезли амбулянсом до дитячого шпиталю в Бостоні, де є кращі можливості лікування передчасно народжених дітей. Пані Кеннеді залишилася в шпиталі в Овтісі. Президент відвідував її і сина в Бостоні та інформував її про стан здоров'я немовляти. В радіо подавали вістку в п'ятницю вранці о год. 6.30, що пані Кеннеді ще не знала про смерть своєї дитини. Увечорі в четвер Президент повідомляв свою дружину, що стан здоров'я Патрика дещо поправився, бо вдень дитина мала великі труднощі при віддиханні, і її положили були до окремої комори з киснем, і це принесло дитині хвилеву полегшу. В Бостоні були також і інші члени родини Президента: його теща пані Гю Д. Окінклосс та брат Президента головний прокуратор Роберт Ф. Кеннеді. Лікарі вирішили були покласти немовля до комори з киснем тоді, коли ствердили, що воно не може віддихати. Патрик при народженні важив тільки 4 фунти і 10.5 унцій. Пані Кеннеді дістала була трансфузію крови, яку дав 22-річний летун Джан М. Болджер, який кілька днів тому зголосився добровільно, що пожертвує свою кров у потребі. Лікарі обіцяли, що за кілька днів можна буде поставити точну діягнозу недуги Президентового сина. Тепер вони кажуть, що докладної діягнози не буде, бо дитина не жила навіть повних двох днів.

Вашингтон сподівається, що не дійде до „курячої війни" між Америкою й Европою

Вашингтон. — Представник уряду заявив, що не мусить прийти до митної війни між Америкою й Европою, яку спричинило те, що країни Европейської Економічної Спільноти (Західня Німеччина, Франція, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембург) збільшили мито на імпортовану американську домашню птицю. У відповідь на це ЗДА повідомили, що вони мусітимуть збільшити мито на імпортовані товари з тих держав, і одночасно подали список тих товарів. Збільшене мито тих товарів із Европи мало б дати річно 46 000 000 долярів. Цікаво, що представники заінтересованих европейських держав не виступалили проти того, що ЗДА збільшують мито; вони тільки заявили, що американський експорт не тратить річно 46 000 000 мільйонів долярів внаслідок збільшеного мита на кури, тільки 19 000 000 Американський уряд гадає, що вдасться компромісово полагодити цей спір за курячі мита і не буде взагалі курячої війни.

В АМЕРИЦІ

● **Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація** стверджує, що сателіт погоди „Тайрос 6" є найтривкіший з усіх інших подібних сателітів. Він діє вже 320 днів, і є всі дані на те, що він діятиме неограничений час. Досі випущено 7 сателітів „Тайросів", і вони від 1-го квітня 1960 року зробили велику прислугу Бюрові Погоди, хоч програма цих сателітів є ще і досі в дослідній стадії.

● **Міжнародний Банк Відбудови і Розвитку** у фінансовому році, який закінчився 30-го червня ц.р., додав до своїх резерв 114 мільйонів, які мав із прибутків в тому фінансовому році. Банк позичив був в тому році 448 700,000 дол. Ця сума творила 28 позичок. В 1962-му році на позички витрачено 882,-300.000 дол.

● **В Антлерсі,** Оклагома, перещепили трирічній дівчинці Черрил Линн Геммонс живу рогівку 90-річного старця, який її подарував. Дівчинка втратила була зір в одному оці рік тому, коли впала на цигарку, яка пошкодила була її рогівку.

● **Автомобільна продукція** в цьому році є на 445,000 авт більша в порівнянні з тим самим часом минулого року. Від січня до кінця липня випродувано 4,728 617 авт. а минулого року в тому самому часі — 4,283,284.

Численні школи іґнорують рішення Найвищого Суду в справі молитви

Вашингтон. — Юнайтед Прес Інтернешел зібрала відомості по всіх стейтах цієї країни про те, як публічні школи поставилися до рішення Найвищого Суду ЗДА в справі молитви в публічних школах. Стверджено, що численні публічні школи не визнають цього рішення та вирішили в новому шкільному році починати шкільне навчання молитвою „Отче Наш" або читанням уривків зі Святого Письма. Як відомо, Найвищий Суд ЗДА вирішив 17 червня, що молитва в публічних школах не є згідна з Конституцією. Деякі публічні школи не визнають рішення Найвищого Суду в справі молитви; інші виясняють цю справу по своєму. Тільки мале число стейтів видало наказ Шкільним Радам, щоб припинили починати шкільне навчання молитвою або читанням Святого Письма. Тільки Пенсилвенія і Каліфорнія діють згідно з рішенням Найвищого Суду. Алабама вирішила, що Святе Письмо буде предметом навчання в публічних школах, і тоді читання його в школі не противитиметься рішенню Найвищого Суду. Деякі стейти вияснили це рішення так, що вони є проти примусового читання Біблії і молитви, а добровільна молитва є дозволена.

Палата продовжила важливість висоти федеральної заборгованости до 30 листопада

Вашингтон. — 8-го серпня Палата Репрезентантів більшістю 221 до 175 голосів продовжила важливість висоти федеральної заборгованости до 30-го листопада цього року. Ця тимчасова висота становить тепер $309 більйонів, і коли б не було продовження її важности, то по 1-ім вересні цього року Федеральна Скарбниця не могла б мати більше боргів як $285 більйонів, бо стільки саме становить тривка висота федеральної заборгованости За продовження голосували тільки два республіканські конгресмени; 17 демократів, в тому 15 із південних стейтів, були „проти". Провідник республіканців конгресмен Ч. А. Галлек заявив, що республіканці бажають звернути увагу на те, що треба бути обережним при збільшуванні державної заборгованости, й тому Конгрес не сміє автоматично дозволяти урядові на те, щоб щораз то більше позичав грошей.

Дві республіканські групи змагаються за контролю над Номінаційною Конвенцією

Ню Йорк. — Преса вже тепер підкреслює, що за контролю над Республіканською Номінаційною Конвенцією змагаються дві групи: одна дбає про те, щоб при найближчих виборах здобути якнайбільше число губернаторів, конгресменів та сенаторів, а інша розважніша група твердить, що коли Республіканська партія зв'яжеться з крайнє правими політичними групами, то це на довшу мету може спричинити катастрофу для неї. До цієї другої групи належать нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер, сенатори нюйоркського стейту Джекоб К. Джевітс і Кеннет Б. Кітінґ, сенатори із Пенсилвенії Гю Скотт, із Ню Джерзі Кліффорд Кейс та інші, які вірять, що в 1964-му році партія мусить найменувати поміркованого кандидата на президента. Такий кандидат, на думку ліберальних республіканців, не зможе перемогти демократичного кандидата на президента, яким буде президент Кеннеді, але він допоможе вибрати більше губернаторів, конгресменів та сенаторів. Консервативний республіканський кандидат знищить партію, бо не здобуде президентури і своєю кандидатурою повалить республіканських кандидатів, які змагатимуться за конґресові або губернаторські місця.

Республіканці зорганізували Раду Критичних Проблем

Вашингтон. — Республіканська партія зорганізувала ще одну раду, складену з визначних громадян, яка має, незалежно від Крайового Республіканського Комітету та від республіканського проводу в Конґресі, формувати партійну політику. Ця нова організація називається Радою Критичних Проблем, й її очолює брат кол. президента д-р Мілтон Айзенгавер — президент університету ім. Джана Гопкінса. Ця Рада працюватиме тим способом, що розв'язуватиме окремі важливі проблеми, вивчаючи їх в групах фахівців та публікуючи висліди своїх студій. Намічені проблеми студій: оборона країни, космічна програма, комуністична загроза, фіскальні та фінансові справи. Ціль цих студій: представити становище республіканців в різних важливих проблемах, які стоять перед урядом ЗДА і перед американським народом. Рада Критичних Проблем співпрацюватиме з Крайовим Республіканським Комітетом та з представниками республіканців в Конґресі, але свої рішення Рада робитиме самостійно на основі своїх власних студій.

Відкриття постійної виставки українських мистців відбудеться в суботу цього тижня в Українському Інституті Америки

Ню Йорк. — В суботу 10-го серпня буде відкрита в Українському Інституті Америки, 2 Іст 79 вул., постійна виставка українських мистців. Виставку цю можна буде відвідувати щодня, крім неділі і понеділка, в годинах 3-6 пополудні. Час до часу виставка буде доповнювана новими творами наших американських і европейських мистців різних мистецьких напрямків, щоб у той спосіб давати ретроспективний перегляд кращих зразків українського мистецтва. Добру нагоду для цього дає положення Інституту в самому центрі нюйорських музеїв і ґалерій, втримання цієї виставки буде ще одним доказом культурної діяльности Інституту. Виставку відкриється без уваги на літній сезон, щоб численним туристам, які в цей час навідуються до мистецької метрополії Америки, дати змогу познайомитися з нашим мистецтвом. В першій турі виставки показує свої твори 20 українських мистців, а це: С. Борачок, М. Бутович, П. Холодний, С. Гординський, О. Грищенко, Д. Ґабода, В. Кричевський, Г. Крук, Л. Кузьма, В. Ласовський, Д. Левицький, Г. Мазепа, М. Мороз, М. Неділко, І. Нижник, М. Ольшанська-Стефанович, М. Осінчук, Борис і Роман Пачовські, В. Пономаренко. Між творами є речі не тільки нові, але й відомі з попередніх виставок, і з мистецьких фондів ОМУА, як теж з посмертної спадщини Бутовича і Кричевського та, зокрема, з Фундації Грищенка. Новиною на цій виставці є участь двох американських мистців українського роду, Дж. Габоди, професора мистецтва Квінс Коледжу, і Дж. Левицького, відомого ілюстратора журналу „Лайф".

БУДДИСТСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ

Демонстрації буддистів проти режиму Нґо Дінга Дієма перекинулися із столиці країни Сайґону також і на інші південно-в'єтнамські міста. На фото: оточене озброєними вояками і колючим дротом зібрання буддистів на одній із вулиць міста Пган Тієт.

Погіршились відносини між урядом Південного В'єтнаму та Вашинґтоном

Сайґон. — Пані Нґо Дінг Нгу, братова диктаторського президента Нґо Дінг Дієма, яка є одною з найвпливовіших осіб режиму в Південному В'єтнамі, заявила у пресовому інтерв'ю, що американська амбасада в Сайґоні намагалася „замкнути їй рот" і примусити шантажем до мовчанки. Але вона відповіла, що замовкне тоді, коли амбасада примусить до мовчанки буддистських жреців. Цей новий публічний виступ дружини найближчого дорадника президента Нґо Дінг Дієма загострив знову відносини між режимом Нґо Дінг Дієма, що його завжди ще підтримувала Америка, та Америкою, яка помалу розчаровується в цій своїй політиці. Пані Нґо Дінг Нгу хвалила попереднього американського амбасадора Фредеріка Нолтінґа, який публічно заявив, що він не зауважив в Південному В'єтнамі переслідування буддистів. За ту його заяву буддисти різко критикували амбасадора, який швидко потім був відкликаний з свого становища. На його місце прийшов кол. амбасадор ЗДА в Об'єднаних Націях за Д. Д. Айзенгавера, Генрі Кебот Лодж, що його пані Нгу назвала „дуже впертою людиною". Вона вилялась ще проти Америки, що мовляв „американська приязнь залежить від нашої здібности помагати їх країні". Американські чинники — стверджують коментатори — починають вже змінювати свій давній погляд, що без Нґо Дінг Дієма Південний В'єтнам не міг би успішно боротися проти комуністів.

ЗДА приготовляють відновлення нормальних зв'язків з Мадярщиною

Будапешт. — Комуно-мадярський прем'єр Янош Кадар заявив, що коли він був у Москві саме тоді, коли там велись переговори про підписання атомового договору, він „кілька разів" стрічався з американськими делеґатами та обговорював із ними нормалізування американсько-мадярських взаємин Америка відкликала була свого амбасадора з Будапешту в 1956 році після того, як большевики танками здавили мадярську революцію і залишила там тільки шарже д'аффер. Те саме сталось з мадярською амбасадою у Вашингтоні. В минулий четвер прилетів з Будапешту до Вашингтону шарже д'аффер Я. Радвані, який перебував на відпустці, і заявив, що він бажав би перевести розмови перед своїм поворотом до Будапешту. Американські коментатори стверджують, що американський Уряд визнав, що на Мадярщині відносини дещо поправились, але для привернення нормальних дипломатичних взаємин треба ще поладнати дві справи: кардинала Міндсенті і відшкодування. Мадярський кардинал Міндсенті перебуває від осени 1956 року в американській амбасаді. Мадярські комуністи погоджуються, щоб він виїхав до Риму, але Ватикан настоює, щоб спершу взагалі були узгіднені церковні справи на Мадярщині. Далі, американські громадяни мадярського роду і знаціоналізована американська телефонічна компанія зголосили претензії спершу на 68 мільйонів долярів, і хоч ту суму зредуковано до 20 мільйонів долярів, цієї справи ще не полагоджено.

На з'їзді пацифістів в Японії виявилась ворожнеча між Москвою і Пейпінґом

Токіо. — На 9ій Світовій Конференції проти Атомової Зброї, яка відбулась в цьому тижні в Гірошімі в Японії, прийшло до таких гострих сутичок між совєтськими і комуно-китайськими делеґатами, що ціла та, спонзорована комуністами і їх поплентачами конференція мало не розлетілась. Головним предметом спору був московський атомовий доґовір. Головний комуно-китайський делеґат Чу Тсу-чі заявив, що Москва „обманула народи світу, давши свою згоду Америці на леґальне переводження підземних детонацій". Георгій Жуков з СССР заявив, що китайські комуністи, солідаризуючись в своїй кампанії проти атомовими екстремістами, насправді ми екстримістами, насправді помагають американському імперіялізмові. Коли такі публічні взаємні лайки внесли надзвичайний фермент між 6.000 делеґатів, що поділились на прихильників становищ Москви і Пейпінґу та на спантеличиних „невтральних", в 11-членній резолюційній комісії знайдено такий компроміс, щоб узагалі не згадувати московського атомового договору. Головних делеґатів СССР і Комуністичного Китаю випхано на естраду, де вони криво всміхаючись подали один одному руку під оплески всіх приявних, але насправді — твердять кореспонденти — те пацифістичне збіговище причинилось до ще глибшого роздору між большевиками і китайськими комуністами.

● **Під руїнами готелю Македонія** в навіщеному землетрусом місті Скопле знайдено тіло молодої жінки, що її можна було зідентифікувати тільки на основі годинника на її руці. Стверджено, що це 28-річна Нансі Гемілтон Гаррісон, доньска картографа з Ню Йорку, яка скористала з ферій, щоб поїхати до Греції почерез Югославію, де й постигла її смерть. Той годинник дала їй на дорогу її мати.

ПРЕЗИДЕНТ МОТИВУЄ ПОТРЕБУ РАТИФІКАЦІЇ АТОМОВОГО ДОГОВОРУ

КІЛЬКАДЕСЯТЬ ІНШИХ ДЕРЖАВ ПРИСТУПИЛИ ВЖЕ ДО ТОГО ДОГОВОРУ

Вашинґтон. — Президент Кеннеді, переславши в четвер 8 серпня ц.р. до Сенату копію підписаного 5 ц.м. у Москві договору про припинення атомових детонацій в атмосфері, космосі і під водою, залучив водночас звернення з докладною мотивацією, чому цей договір треба ратифікувати. Ці мотиви схоплені в десятьох широко розгорнених точках. У вступі стверджується, що той договір — це „перший конкретний вислід 18-річних намагань З'єдинених Держав встановити межі перегонів у нуклеарному зброєнні. Існує надія, що він (договір) доведе до дальших заходів, щоб припинити й контролювати небезпечне суперництво у щораз більш нищільній зброї". Президент пояснює, що той договір забороняє тільки такі ядрові експерименти, що їх можна ствердити існуючими інструментами, зате дозволяє на дальші детонації під землею, бо таких детонацій не можна ще контролювати. Далі, Президент вказує на обмежене покищо значення того договору, який не забороняє дальшого атомового зброєння, ані перегонів у зброєнні ані користування атомовою зброєю у випадку війни, але твердить, що все ж той договір є першим кроком до осягнення порозуміння і в тих дальших істотних для миру справах. Між отими десятьма точками, що їх наводить Президент, є дві, які стосуються тих важливих політичних справ, що їх після підписання договору висунули американські і закордонні критичні чинники. А саме, Президент стверджує рішуче, що той атомовий договір „є цілістю сам для себе" та не є пов'язаний з ніякими іншими порозуміннями. Таким чином Президент заперечив сумніви, ніби Америка й Британія потайки прийняли перед Москвою зобов'язання, що вони в заміну за підписання Совєтами атомового договору — підпишуть східньо-західній пакт неагресії. В іншій точці Президент заявляє, що цей договір не має нічого спільного з визнаванням держав, що їх ЗДА до цього часу не визнавали і не визнають. Президент виразно заявляє, що коли до атомового договору приступить якийсь „невизнаний режим", то ЗДА й надалі його не будуть визнавати. Це ствердження сказане задля втихомирення сумнівів і остраху західньо-німецького уряду, щоб Америка і Британія не спричинились цим атомовим договором до посереднього визнання Східньої Німеччини, коли ця остання приступить до того договору, як і всі інші держави, стараючись таким чином стати на позицію рівної з рівними. Президент признає теж, що існує риск, що большевики будуть переводити засекречені експерименти, але такий риск — каже Президент — менший за той, що існував би при продовжуванні необмежених ядрових експериментів. „Хоча досвід вчить нас бути обережними у наших очікуваннях і надзвичайно сторожкими в наших приготуваннях, проте нема причини противитися такому надійному крокові" — закінчує Президент своє звернення до Конгресу та „з притиском рекомендує, щоб Сенат З'єдинених Держав порадив і затвердив оту ратифікацію."

В той сам минулий четвер 31 амбасадор у Вашингтоні підписали в державному департаменті атомовий договір. При тому акті підписування договору іншими державами були приявні один із заступників державного секретаря, Аверелл Гарриман або Дж. В. Болл. У Москві підписали той договір 22 держави, а в Лондоні 24, — однак газети називають деякі ті самі держави у списках, підписаних у Вашингтоні, Лондоні і Москві. За атомовим договором, будь-котра чужа держава може приступити до того договору в будь-котрій із трьох столиць трьох договірних держав. Загально вважають, що понад 100 держав підпише той договір. Між тими, що його не підпишуть, будуть Комуністичний Китай і Франція, а також деякі такі комуністичні країни, які будуть солідаризуватись з Комуністичним Китаєм.

Тим часом державний секретар Дін Раск прибув в четвер літаком з Москви, куди він вернувся з прогулянки до Ленінграду, до Гагри на Кавказі, де перебуває Хрущов. Раск заявив, що буде бачити Хрущова в п'ятницю 9 ц.м. і того самого дня відлетить на захід, зупиняючись подорозі на 20 годин у Західній Німеччині для побачення з канцлером Конрадом Аденауером.

В Англії пограбовано поштовий потяг на кілька мільйонів долярів

Лондон. — У четвер 8 серпня вранці 8 до 15 замаскованих мужчин зупинили поштовий потяг на шляху Глесґов-Лондон, недалека оселі Чеддінґтон, та пограбували в ньому готівку і самоцвіти вартости 3 до 5 мільйонів долярів. Грабіжники закрили старою рукавицею зелене світло та штучно освітили червоне і таким чином зупинили потяг. Крім того, вони заздалегідь дбайливо перерізали телефонічні дроти. Вони відчіпили перші вагони, де були скриньки і мішки з грішми та порученою поштою, та — стероризувавши машиніста — казали йому повезти машину з отією передовою частиною вагонів до недалекого мосту, біля якого стояло вантажне авто. Грабіжники скинули туди оті мішки і скриньки, під час коли 75 поштових службовиків в залишених на рейках 10-х задніх вагонах взагалі не знали про ніщо. Поліція була залярмована щойно в 40 хвилин після того нападу, який тривав несповна 15 хвилин. Поліція стверджує, що напад був знаменито в усіх деталях заплянований і тому деякими його учасниками були, мабуть, також залізничні й поштові службовики. Це був найбільший грабіжницький напад в історії злочинности Англії.

У СВІТІ

● **Мадярський вояк** в уніформі і повному узброєнні переребрив річку на кордоні біля села Ліцмансбурґ і втік до Австрії. Це вже 8-ий випадок втечі з комуністичної Мадярщини до Австрії впродовж двох тижнів. Ці втечі заперечують офіційним вісткам про ніби-то значну поправу відносин на Мадярщині.

● **У Піренейських горах,** при нелегальному переході кордону з Франції до Еспанії згинув від куль кордонної еспанської поліції лідер еспанських анархістів, 56-річний Рамон Віля Катвіля. Він часто переходив до Еспанії для виконування окремих саботажних актів і після того знову скривався у Франції.

● **На полі військових вправ Англії** запрезентовано перед військовими фахівцями й журналістами Англії і Франції новий англійський танк „Чіфтейн" (Проводир). Той танк важить 50 тони та узброєний крім скорострілів — гарматою із довгою цівкою з далекосяжним 120 міліметрів стрільном.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00: six months $7.5:0 three months $4.00. For UNA members monthly 65¢

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і mony orders виставляти на: "Svoboda"

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Принципи і практика

По всій Америці перекочуються хвилі муринських демонстрацій: вуличні походи, пікетування перед ратушами й різними установами з пропагандивними плякатами, масові протестаційні віча. Коли такі демонстрації відбуваються мирно і не заколочують публічного спокою, поліція, не встряваючи в них, спокійно придивляється. Сам Президент став на становищі, що це добре право кожного громадянина виявляти назверх своє невдоволення, і тому, наприклад, запляновaний на 31-го серпня цього року „похід на Вашингтон" з участю 100 000 муринів — не зустрів спротиву збоку державних властей. Коли ж мурини лягають впоперек вулиць і зупиняють рух на найважливіших артеріях міст, або сідають на підлогу в коридорах перед входом до канцелярій посадників міст, то поліцисти „з парадою" виносять таких демонстрантів до поліційних авт і притягають до карної відповідальности за спротив владі. Звичайно, при таких сценах зчиняється іноколи метушня, але без поважних наслідків для будь-котрої сторони.

Легковажити цього муринського руху не можна. На 180 000 000 населення Америки є 20 000 000 муринів. Расову проблему обмежувано до цього часу виключно південними стейтами, а головним засобом боротьби зорганізованого муринського світу було шукання справедливости в судових залях, включно з прецеденсійними вироками Найвищого Суду. Тепер расову проблему зактуалізовано на терені всієї країни, і, замість давньої терпеливости та користування легальними правничими аргументами, муринські маси вийшли на вулицю і засуджують попередню тактику своїх проводирів. У південних стейтах муринські організації змагаються за застосування в практиці їх формального громадянського права голосування, вони боряться проти сеґреґації в школах, на залізницях і в автобусах, проти дискримінації в готелях, ресторанах, крамницях. На Півдні йде все ще змагання за признання муринам самих принципів рівности, що їх відмовляють їм білі короткозорі фанатики, і за застосування у життьовій практиці тих принципів, що їх устійнила Конституція і признав Найвищий Суд.

На Півночі Америки не піддається під сумнів принципів рівности, і тут мурини не цікавляться, так би мовити, морально-престижевим аспектом расовости. Центральною і найголовнішою справою, довкола якої обертаються муринські демонстрації в Ню Йорку, Шикаґо чи Лос Анджелесі, є справа — варстатів праці. Генеральний прокуратор Роберт Кеннеді ствердив, що дійсно на відтинку праці існує „расизм". бо коли, мовляв, білі мають втрачати працю у користь безробітних чорних, то вони рішуче протестують і реагують також емоційно. Державні власті стараються посередничати і шукати шляхів для конструктивної розв'язки проблеми: скликається спільні засідання представників робітничих спілок, торговельно - промислових компаній та муринських організацій. Найбільшою перешкодою в цьому є безробіття, а далі — малий відсоток кваліфікованих муринських робітних сил. Тому створюється фонди для перевишколу муринських робітників та службовців.

Масові демонстрації муринів безумовно приспішать процес включення їх в усі ділянки державного життя на базі рівности. Але це не може статись впродовж ночі — не тому, що існують расові упередження і забобони, а тому, що життя й реальні умовини вимагають радше еволюції, як революції, у такій складній справі, як расова рівність — не тільки в принципах, а й у практиці.

Розкол поширюється

Ідеологічний розлам в комуністичному світі не обмежився двоподілом між Совєтським Союзом з одного боку і комуністичним Китаєм з його сателітом, Альбанією — з другого. Своєю „принциповістю" в обороні „чистоти" марксистсько - ленінської лінії супроти капіталістичного світу комунокитайці здобули не тільки прихильність і підтримку таких комуністичних партій в Азії, як північно - корейська і північно - в'єтнамська, але задивлятися вбік Пейпінґу почали й деякі дуже льояльні дотепер совєтські сателіти, як, наприклад, Румунія.

Після московської конференції представників ЦК компартій СССР і Китаю, що відбулася в першій половині липня і закінчилася повною невдачею з дальшим поглибленням розколу між цими двома комуністичними потугами, почали колотися на дві супротивні — просовєтську і прокитайську — фракції ті й інші компартії світу. Найвиразніше позначилося це в країнах Південної Америки, де ідеологічно - тактичні розбіжності всередині окремих партій існували вже здавна і де тепер, після поглиблення роздору між Москвою і Пейпінґом, прискорилися внутрішні відосередні тенденції. Дві компартії діють і поборюють одна одну в Бразилії, де від ортодоксальної просовєтської комуністичної партії відокремилася група провідних діячів із сотками членів, створивши нову комуністичну партію з виразними прокитайськими симпатіями. Одні й другі видають свої пресові органи, одні й другі намагаються здобути собі підтримку лівих елементів і впливати в такий чи інший спосіб на внутрішню та закордонну політику Бразилії. Розкололася на дві, власне три фракції, також Мехіканська Комуністична партія. Минулого року від неї відокремилася чисельна група комуністів виразного пропейпінґського спрямування. Але на цьому процес розподілу в комуністичному русі Мехіко не закінчився. Після відвідин комунокитайської „торговельної місії" в Мехіко, мехіканська компартія втрималася на просовєтських позиціях тільки після усунення прокитайських елементів з рядів свого Центрального Комітету. Усі ці двоподіли примусили центральні комітети просовєтських компартій повідкладати призначені на цей рік з'їзди, щоб оминути дальших розколів. Проводи цих компартій зрезиґнували навіть з пляну провести спільну конференцію для полагоди наявних „розбіжностей", бо побоялися, що така конференція може закінчитися — так само, як і московська — дальшим поглибленням розколу. На Кубі цей розлам покищо не проявився, але Фідель Кастро й кубинські комуністи були примушені започаткувати політику лявірування між Москвою і Пейпінґом, щоб не зражувати собі ні одних, ні других, чи точніше, щоб могти користати з підтримки одної і другої сторони.

Розламові тенденції проявляються також і в компартіях деяких європейських країн. З еспанської комуністичної партії викинено велику групу прихильників Пейпінґу, і вони зараз же почали кооперувати з анархістами і терористами. Двоподіл по лінії симпатій до Пейпінґу чи Москви позначається вже і в Італії, де діють уже сильні „китайські" фракції, в Швеції та в інших країнах Заходу.

Усе це доводить, що міжнародний комуністичний рух опинився в кризовій ситуації. При спритній і обережній тактиці урядів і громадянств країн вільного світу наявні розламові тенденції і розколи можуть бути з успіхом використані для поборювання комунізму.

ЗА І ПРОТИ ЛЕТУ НА МІСЯЦЬ

Програма „Аполло", за якою ЗДА плянують до 1970 року вислати на Місяць кабіну з трьома астронавтами, має коштувати коло $20 більйонів. В цій справі ведеться гаряча дискусія між політиками та науковцями. Деякі з них виступають проти цієї програми, а інші гаряче закликають американський нарід підтримати Крайову Аеронавтичну і Космічну Адміністрацію з її програмою „Аполло", щоб Америка першою „здобула" Місяць для світової науки.

Дебати в цій справі загострилися після того, як проти прискорення реалізації програми лету на Місяць висловився колишній президент Д. Д. Айзенгавер. Однак, президент Кеннеді якнайгарячіше підтримує тих науковців, які твердять, що варто витратити хоч би й $20 більйонів на те, щоб американські астронавти першими ступили на той супутник Землі.

25-го травня 1961-го року президент Кеннеді в окремому зверненні до Конґресу назвав програму „Аполло" — „наглою національною потребою", і то „найважливішою, найкоштовнішою та найтяжчою". Колишній президент Д. Айзенгавер заявив недавно, що річні витрати на космічну програму зросли майже в шість разів у порівнянні з останнім космічним бюджетом республіканського уряду, і тому, мовляв, демократичний уряд є „невідповідальним під фінансовим оглядом".

Справа фінансування програми „Аполло" загострилася ще більше, коли один визначний науковець обрахував, що вона вимагатиме фактично не $20 більйонів, а багато більше. Інший науковець дотепно представив цю велику суму так: якби укласти 20 більйонів срібних долярів один на одним, то по тих долярах астронавт міг би пішки зайти на Місяць.

Другим поважним арґументом проти „Аполло" є те, що ця програма не тільки вимагає долярів з Федеральної Каси, але й робить велике спустошення серед науковців. Американські високі школи випускають річно коло 3 000 науковців і інженерів із титулом доктора. Космічна Адміністрація потребує щораз більшого числа науковців, і десь коло 1970-го року анґажуватиме вона кожного четвертого інженера і науковця.

Недавно сенатор Кеннет Кітінґ із Ню Йорку нарікав на те, що в Космічній Аґенції працює 9 820 науковців, а в Крайовім Інституті Здоров'я в ділянці недуг серця, умових недуг та пістряка — тільки 1 316.

Критики урядової програми вважають, що подорож до Місяця не є найважливішою справою, що справи освіти, відбудова міських нетрів та ліквідація безробіття можуть мати більший вплив на біг історії.

Противники програми „Аполло" використовують в дискусіях арґументи і технічного характеру. Вони вказують на те, що Москва ніколи не визначала дати, коли совєтські астронавти мають дістатися на Місяць, як це зробив президент Кеннеді у відношенні до американських астронавтів. Директор радіоастрономічної лябораторії в Джедрем Банку, сер Бернард Ловелл, повернувшися з Москви заявив, що в Академії Наук СССР ще й тепер дебатують над тим, чи варто висилати людину на Місяць.

Кружляння астронавтів довкола Землі — це тільки перший крок в подорожі до Місяця. Науковці мають розв'язати безліч технічних проблем, щоб астронавти могли безпечно спуститися на Місяць, дослідити його і опісля дістатися до матірньої кабіни, що тим часом кружлятиме довкола нього. Англійський астроном Фред Гойл гадає, що й 50 років не було б забагато, щоб здійснити лет до Місяця, а ЗДА призначили на це тільки 7 років.

Коли б сталася якась невдача з летом американських астронавтів на Місяць, то про це негайно знав би ввесь світ, бо ЗДА передають через радіо і телевізію всі свої такого роду експерименти. І тому деякі науковці пропонують в дослідженні Місяця обмежитися наразі інструментами та апаратами, що коштувало б лише один відсоток того, що призначене на здійснення програми „Аполло".

Але ентузіясти цього проєкту: президент Кеннеді, віцепрезидент Линдон і адміністратор Крайової Аеронавтичної і Космічної Адміністрації Джеймс Е. Вебб — мають важливі арґументи в його обороні.

Вебб твердить, що $20 більйонів, запроєктованих урядом на програму „Аполло", не є завелика сума, коли взяти під увагу важливість цієї програми. Кожний американець впродовж найближчих років має витрачати на цю справу лише по 60 тижнево. Віце - президент Джансон заявив що американці витрачають куди більше на алькоголь, цигарки і дозвілля. А в 1962-му році —сказав Джансон — вони на самих лише кінських перегонах витратили далеко більше, ніж мали б витратити на космічну програму.

Та навіть якщо вважати $20 більйонів за надто велику суму, то наукові осяги, що їх може дати здобуття Місяця, виправдають ці кошти. На Місяці астронавти можуть знайти ключ для вияснення початків творення сонячної системи, чого ніякі роботи - інструменти не зможуть зробити.

Другий арґумент в обороні проєкту „Аполло" має оборонний характер. Президент Кеннеді заявив, що коли ЗДА здобудуть Місяць, то цей сателіт Землі стане рішальним „засобом миру".

Третій оборонний арґумент економічного характеру. Вебб твердить, що витрачувані на досліди космічних просторів фонди залишаються на Землі і скріплюють економіку.

Президент Кеннеді наводить ще один арґумент: ЗДА повинні показати перед цілим світом свою провідну ролю в дослідженні космосу. „Це є найбільше ризико наших днів, — сказав Президент, — і країна, що претендує на провідну ролю не сміє стояти осторонь цієї справи".

Противники лету на Місяць вважають, що частина сум, витрачуваних на Космічну Програму, має бути призначена на досліди пістряка та інших недуг. Але на це відповідають, що можна призначити й десятки більйонів долярів на поборювання пістряка, але все таки це не забезпечить перемоги над цією жахливою недугою.

Журналіст Едвін Дасмонд виступив у „Ню Йорк Таймсі" із статтею, в якій заявив, що американський нарід у справі дослідів космічних просторів повинен іти середньою дорогою: поміж критиками програми „Аполло" і її оборонцями. Не треба, — твердить він, — забагато сподіватись від здобуття людиною Місяця, але не можна й відкидати цієї програми.

Євген Онацький

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ ПРЕЗИДЕНТ АРҐЕНТИНИ

1-го серпня цього року так звані великі виборці Арґентини, обрані 7-го липня, зібравшися в Буенос Айресі та по столицях 22-ох провінцій, обрали президента і віце-президента республіки, що були кандидатами так званих народних радикалів.

Для осягнення вибору в Арґентині необхідно мати абсолютну більшість голосів, в даному випадку 239, самі ж народні радикали осягнули у виборах 7-го липня лише 169 президенціяльних виборців, але за їхніх кандидатів — д-ра Артура Іллію та д-ра Карла Перетті — голосували також виборці партій консервативної, соціял - демократичної та демократично - християнської, внаслідок чого д-р Ілля одержав 270 голосів, а д-р Перетті — 269. З інших кандидатів на президента „непримирний" радикал д-р Оскар Аленде одержав 86 голосів, генерал Е. Арамбуру — 74 і соціяліст д-р А. Паляціос — 12.

Перемога д-ра Іллії — це, як кажуть, перемога здорового глузду над демагогією і реторикою, перемога звичайної людини над знеба-посланими геніями, диктаторами, революціонерами.

Біографія нового президента не має нічого надзвичайного, не багата вона на сенсаційні події — це звичайна собі біографія людини, яка, хоч і брала діяльну участь в громадському й політичному житті своєї країни, все ж мало чим різниться від інших арґентинських інтеліґентів. Це типова біографія людини середньої кляси чесної, нічим не заплямленої, патріотичної, працьовитої...

Народжений 4-го серпня 1900-го року в незначному місті Пергаміно, в родині бідних італійських імігрантів (він, і президент Перетті теж італійського походження), Артуро Ілля, мавши 27 років, здобув диплом лікаря і після практики по шпиталях став залізничним лікарем в містечку Круз де Ехо, в Кордобській провінції. Вписавшися ще студентом в ряди радикалів, він в Круз де Ехо, став він керівником місцевого її відділу, а в 1935-му році був обраний на сенатора Кордобської провінції. Потім, у рр. 1948-52, був депутатом національного парляменту, а у виборах минулого року, що їх президент Фрондізі скасував, був обраний на губернатора Кордобської провінції.

Політична кар'єра не перешкоджала д-рові Іллії вести лікарську практику, якою він, завдяки вродженій доброті серця, здобував собі симпатії. Клієнти й допомогли йому збудувати хату в Круз де Ехо. Людина, що вийшла з народної маси, д-р Ілля завжди почував себе добре поміж людьми з народу. Його син Леандро також лікар, а дві дочки студіюють право.

Д-р А. Ілля — двадцять дев'ятий президент Арґентини, що якраз сто років тому прийняла конституцію, згідно з якою живе й досі. Якщо прийняти під увагу, що за цією конституцією кожний президент мав би урядувати шість років, проста аритметична дія вказує, що далеко не всі президенти Арґентини мали можливість протриматися вказаний конституцією час. Особливо часті порушення конституційного ладу траплялися за останніх 30 років.

І саме останні вибори виявили, що арґентинський нарід вже має того досить. Щоб розв'язати свої численні досить складні проблеми, він рішуче потребує конституційної сталости і спокою. Чи зможе їх дати новий президент?

Якщо судити по такому чуйному апарату економічного життя, як біржа, що саме напередодні виборів, коли вже був забезпечений тріюмф д-ра Іллії, осягнула небувалого тут рекорду трансакцій на понад 400 000 000 пезів, з постійним піднесенням цін майже на всі акції і зі зниженням доляра із 143 пезів на 134, — можна прийти до висновку, що в Арґентині з вибором д-ра Іллії відроджується довір'я, без якого неможливий економічний розвиток.

Адже досі арґентинський уряд стояв перед постійним державним дефіцитом, внаслідок якого він уже більше як рік не виплачує реґулярної платні своїм урядовцям і пенсій тим, що вийшли на емеритуру; не виконує своїх зобов'язань щодо виконаних робіт та доставлених матеріялів і сирівців; шукає і здобуває позики за кордоном, внаслідок чого має вже борги в інших країнах на понад 3 мільярди долярів... Тим часом власні арґентинські капітали втікають за кордон: рахують, що в банках ЗДА переховується на 800 мільйонів долярів арґентинських капіталів, що втекли із своєї країни, не маючи довір'я до державної економіки...

Др Гідо, теперішній тимчасовий президент, що 12-го жовтня має передати владу д-рові Іллії, зараз же після доконаних виборів вислав запрошення новому президентові та д-рові Перетті користати з усіх тих матеріялів, що є в його розпорядженні, щоб зазнайомитися з усіма державними справами.

Не треба забувати, що партія народних радикалів увесь час була в опозиції до уряду, і її програма, що широко пропаґувалася під час виборів, у багатьох пунктах діяметрально протилежна доцьогочасній урядовій політиці. Але одна річ — програма, а друга — вимоги життя. В програмі стоїть перегляд контрактів на видобування нафти, підписаних з чужинецькими, головно американськими фірмами, бо вони, мовляв, суперечать національним інтересам Арґентини і були здобуті внаслідок зловживань, підкупства тощо; в програмі стоїть розрив з Міжнародним Монетарним Фондом, в програмі сповне усамостійнення закордонної політики Арґентини, що майже дорівнює переходові її в табір „невтральних" держав... і багато чого іншого стоїть у програмі. Завдання, і то не легке, нового президента — узгіднити ці програмові вимоги з вимогами життя.

Президент не матиме в парляменті забезпеченої більшости: його партія далеко не розпоряджатиме там абсолютною більшістю, і опозиція, маневруючи, може легко здобути потрібну їй більшість. Тому президентові треба буде спеціяльно зважати на програми й вимоги інших партій.

Все це не віщує д-рові Іллії легкого життя. Але покищо він має багато віри, надії, навіть певности. Так воно, зрештою, і повинно бути.

З НАШИХ БУДНІВ

КОМЕДІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Звигайно під гас вакацій стараюсь не томити гитага фейлетонами з політигною тематикою, та іноколи приходиться відступати від обраної лінії. Тим більше, коли на наших огах стаються факти ґльобального знагення, що їх промовгувати годі. Ось, хог би, для прикладу ,такий випадок: саме в той день, коли в ґантерській церкві хрестили першу дитину, а місто Пасейк відзнагувало Тиждень Поневолених Народів — затьмилося сонце!

Щось воно за знак, мої дорогі, щось воно ворожить! Це правда, що затьма сонця з 20-го липня ц. р. не прибрала таких апокаліптигних форматів, як це було в серпні 1914-го року, коли вибухла перша світова війна і коли худоба по стайнях так страшно ревла, що й слухати було лягно! Тоді всі багили й гули, що наступила світова катастрофа.

Цьогорігне затьміння обійшлось без більших потрясень в природі, крім зливного дощу, що перервав пару бейзбольних матгів, і так мені здається, що третьої світової війни воно не віщує. Навпаки, всі знаки на землі і на небі показують, що затьма сонця з 20-го липня віщувала припегатання коекзистенції та хрущовського „миру" в Москві...

Один з наших активних політиків, що посвятив аж два свої „вікенди" для відзнагування Тижня Поневолених Народів, вислухавши промову президента Кеннеді на одній з пресконференцій, погухався за вухом і сказав:

— Скажіть, пане товаришу, що ж це воно робиться?.. Чи велика політика полягає на тому, щоб не знала правиця, що робить лівиця?.. Правиця підписує у Вашингтоні деклярацію, що підтримує політику визволення поневолених націй, а в той же гас лівиця підписує в Москві акт дружби з поневолювачем і тираном!.. Як це розуміти — не знаю!

Я думаю, що так саме і робиться велику, ги, як дехто каже, ґльобальну політику: щоб вовк був ситий і коза ціла. Хто такий вовк, це всі знають без коментарів. Під „козою" я розумію поперше нашу політигну еміґрацію і далі всі еміґрантські групи, в цій країні сущі. З козою в політиці нема великої мороки: кинеш їй клапоть сіна, і вона вдоволена. Саме таким клаптем сіна, що раз до року підтримує на дусі еміґрантські серця, є Тиждень Поневолених Народів та всі, полуґені з ним паради, концерти, виступи сенаторів, конґресменів та інші манiфестації.

З вовком — інше діло, його не здуриш; як дитину дурагком, він щиптою сіна не вдоволиться. Йому треба встромити в горлянку цілого барана, щоб не кусався, не шкірив зубів. Цим бараном, або жертвенним козлом відпущення, є поневолені народи, долю яких давно припегатано в різних Ялтах і Потсдамах, тепер лише врядигоди контрасиґнується той акт то в Москві то у Вашинґтоні, щоб не було в цій справі будь-яких сумнівів.

І в парі з тим влаштовуться Тижні Поневолених Народів — трохи для заспокоєння власної совісти, яка, все ж таки, гас від гасу прокидається навіть у серцях великих політиків, а трохи для того, щоб еміґраційні кози заголосно не блеяли, що їм діється кривда в цьому вільному, демократигному світі...

Ікер

Олекса Грищенко

МОЇ ЗУСТРІЧІ Й РОЗМОВИ

З ФРАНЦУЗЬКИМИ МИСТЦЯМИ

(XX)

Сама робітня Маттео нагадувала скоріше кімнату тортур короля „Барб бле" (Синьобородого). Скрізь були розставлені незакінчені скульптури тварин, голови, бюсти, чисте безладдя. Між тим матеріял — дерево, брили мармуру, граніту, їжа для тварин. Сам Маттео безтурботно працював день і ніч, його дружина годувала в звіринці ведмедя, леопарда, орла, шуляка... Так мені оповідала про робітню Маттео Крістіян, сестра моєї дружини. Їздила до нього в Медон позувати безчисленну кількість разів, а він так і не викінчив її „Голівки" з білого мармуру. Так само не викінчив голівки дружини Рене Жана, хоч вона їздила до нього з 200 разів... Лише пощастило самому Рене Жанові, якого голову з чорно-зеленого діориту ми подивляли в помешканні нашого друзяки.

На завершення моєї статті спомин. Були ми запрошені до панства Рене Жанів на свято — роковини славного критика. Мешкав він тоді у великому гарному помешканні біля Військового музею у Венсен під Парижем, де був директором. Неділями, під час розваги, критик усе по-новому розміщав тут свою збірку картин, скульптур, акварель.

Це була незабутня вечеря до самої півночі. Після запашної кави у просторому „королівському" сальоні, Гернандез витяг ґітару, присів на канапку. Взяв з усмішкою свій інструмент під пахву, забринькав кілька акордів і почав злегка чаруючу пісеньку, кумедно наспівуючи фляменко: „ель дія ке мі казе"... бринь-бринь, бринь, — підняв голову, прижмурив очі, — бринь, бринь — „у день, коли я одружився"... Всі замріяно слухали романтичну історію, передану музикою і словами.

Помер Гернандез у тому ж Медоні, де так напрацювався, помер у розквіті сил, і залишив своїх звірів і птахів.

Якраз перед моїм від'їздом в Еспанію в 1934 р. Маттео дав мені свою візитну карточку до свого приятеля в Мадриді, Хозе Франсеза. Як вона мені стала в пригоді! Директор центральної поштової бібліотеки в Мадриді, Хозе Франсез, мило прийняв мене у своєму кабінеті. Дивлячись в очі, він розгонисто вдарив мене рукою по коліні і сказав: „Я передчуваю, що ми станемо добрими друзями!" Справді, він закупив для своєї бібліотеки мою книжку про Царгород, а коли я повернувся з дальшої мандрівки по Еспанії, не без гордости показав мені вже оправлену мою книжку: розкішні палітурки з білої шкіри, на якій золотом виведено в стилі мудехар моє ім'я і заголовок.

Життя і творчість Маттео припали на час еспанської революції. Як більшість еспанців за кордоном, він недолюблював ген. Франка. Розповідають, що, вмираючи, він зробив кошмарний жарт: доручив труну із своїм тілом вислати до Еспанії, на адресу ген. Франка, обгорнувши республіканськими прапорами... Це характеристична риса еспанців, великий і неперевершений Ґойя також волів покинути королівську Еспанію і померти республіканцем далеко від батьківщини, в хаті старої прислужниці.

АНДРЕ ДЮНУАЄ ДЕ СЕҐОНЗАК
(André Dunoyer de Segonzac — 1884-)

Над книгарнею Поволоцького на п'ятому поверсі того самого дому, де жив Дерен при (вул. Бонапарт 13), мав також свою робітню Сеґонзак. Не раз я чув про нього від Соні Левицької і Ж. Маршана. Сеґонзак і Маршан належали до гурту мистців ґалерії Марсей, що була спершу при вул. де Сен, а пізніше у великій добрій залі при набережній д'Орсе. Ця група — Сеґонзак, Бусенґо, Маршан, Вальдо Барбе, Льотірон, Люк Альбер Моро і Левицька, була тісно зорганізована і мала в паризькому мистецькому світі своє місце і розголос. Вернісажі їх проходили пишно, при повній залі гостей, найліпших критиках і відомих колекціонерах навіть з далеких кутків Европи. Творчість цієї групи твердо йшла за традиціями суто французького малярства, точніше, за традицією станкової картини.

Завдяки Левицькій і Маршанові, я відразу після Царгороду пірнув у саме нутро Парижу і пізнав усю групу Марсея. Це сталося на Осінньому Сальоні в листопаді 1921 р. Це був один з найкращих паризьких Сальонів. Не забути надзвичайного натовпу, голови торкались голів, ноги наступали на ноги, і я мало не плакав у своїх нових черевиках від Левіна. Саме тоді в Сальоні брали участь найвизначніші малярі тієї доби. Був тут Равль Дюфі, — усіх чарувала його темна маріна, з закрутасами як французьке V для зображення хвиль на воді; був П'єр Боннар, що так любив натовп, Сеґонзак, Леже. Ці обидва займали окремі залі, кожний у проводі своєї групи. У просторій залі Сеґонзака Соня Левицька зараз мене зазнайомила з ватажком групи, своїм приятелем: — „Ось, — говорила, наче співала, — мій земляк Грищенко, який співає українські пісні своїм потужним басом". — „Дивіться, Грищенко, чи це не гарно?" — казала мені, обводячи широким рухом картини Сеґонзака, з ентузіястичними огниками у своїх очах. На головній стіні висіли пейзажі з Бретані, з Бель Іля, натюр-морти з овочами. Вони вражали одністю свого загального тону і багатою технікою. На полотно кидав він сміливо густим шаром фарби, опрацьовував їх місцями тонко ножем-шпахтлею. Вся техніка, суворий дух тодішнього малярства Сеґонзака були натхнуті Н. Пуссеном і виходили від його темних італійських композицій останнього періоду. Проте, тут був досвід не лише Пуссена, а й знаменито скомпонованих і геніяльно опрацьованих натюр-мортів Шардена, як теж знаменитого революціонера свого часу — Т. Курбе, який одним із перших увів у техніку малювання густим тістом фарби — ніж. Усім відома фраза Едварда Мане про цей ніж: „Ви не муляр, щоб малювати кельнею," — глузував він з Курбе.

ЛИСЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ В РОЧЕСТЕРІ

За ініціятивою УВАН та НТШ і з допомогою місцевого відділу УККА відбувся в Рочестері 18 травня у великій залі школи ім. Франкліна Концерт, присвячений пам'яті композитора Миколи Лисенка, дохід з якого призначено на користь УВАН та НТШ.

Концерт пройшов з великим успіхом. Масова участь громадян, понад 700 осіб пояснюється, очевидно, в першу чергу прихильним ставленням до цілей, яким цей концерт був присвячений, та потребою гарного культурного відпочинку. Багато спричинилася до успіху наполеглива праця деяких членів Концертового Комітету, що, не дивлячись на короткий час підготували цікаву програму та широко і своєчасно поінформували громадянство (понад 3000 інформативних листівок, 20 афіш, стаття в „Свободі" і т. д.). Велику ролю в інформуванні громадянства відограли настоятелі всіх українських церков, за що їм належиться особлива подяка.

Програма своєю різноманітністю — хор, оперові арії, камерні пісні, мелодеклямації, фортепіянове сольо, народне мистецтво представлене танками — відбивала майже всі галузі музичної творчости, в яких працював Микола Лисенко. Виконувані твори були або самого Лисенка, або його послідовників чи учнів, або тих всесвітньо знаних авторів, що свого часу служили зразком для самого композитора (Шопен).

Концерт розпочався, а також закінчувався виступом Об'єднаного Хору (Хор СУМА „Гомін", диригент Іван Чаус та Чоловічий Хор „Сурма", диригент Я. Матковський) під дириґуванням Івана Чауса. Пісні були виконані з глибоким чуттям, що поруч з доброю вокальною технікою обох хорів та зіспіваністю викликало сильне враження у публіки. Особливо добре виконано було „Молитву" Лисенка.

Драматична артистка п. Ніля Стецьків виконала мелодеклямацію „Скорбна мати", слова Тичини, муз. проф. Василя Безкоровайного, при фортепіяновім супроводі автора музики. Глибина змісту твору, майстерно доповнена звуками фортепіяна та бездоганна інтерпретація артистки і сама її постать у ясній вишиваній сукні з шалем наче крила янгола) . . . „а янголи на небі не чули і не знали") і протегненими вперед руками (. . . „упала на обніжок, хрестом розп'явши руки") просто зачарували слухачів, вони заніміли. Після останніх слів і акордів на залі була мертва тиша, і лише згодом вибухли гучні оплески.

Наступна точка відмінна і жанром і настроєм: виступ молодої, але добре відомої в Канаді балерини Лесі Вілошицької. Вона виконала три танки: жанровий танок ляльки з балету „Копелія", клясичний — „Смерть лебедя" та танок власної композиції до музики танку Русалки з опери Лисенка „Утоплена". Гарні костюми збільшили враження від доброго виконання.

Молодий талановитий баритон Зенон Мягкий мав повний успіх у публіки. Йому з успіхом акомпаніювала панна Х. Чорна.

Піяніст Богдан Гейзлер виконав „Думку" Безкоровайного та „Баляду" Шопена. Треба відзначити надзвичайний ріст цього молодого студента піяніста. Найкращою оцінкою його гри була похвала присутнього на залі композитора Безкоровайного.

Оперова співачка п. Люба Німців від ліричности і ніжности романсу Безкоровайного на слова Б. Лепкого „На склоні гори", перевела увагу слухачів до виконаної з глибоким драматизмом арії Марильці з опери „Тараса Бульби", — Лисенка. Складність і багатство композиції цієї речі дали артистці можливість виявити свій голос і технічну майстерність, що викликало щедрі оплески публіки.

Та найбільший успіх у публіки мав артист Київської Опери Григорій Манько. Висока майстерність володіння голосом і досконалість інтерпретації виконуваної речі, і в речах поважних („Ой, Дніпре,"), і в жанрових та гумористичних піснях спричинилися до бурі оплесків, викликів на додаткові точки. А після виконання дуету з опери „Запорожець за Дунаєм" з п. Галиною Колодуб-Тимочко захоплення і признання публіки досягло вершка.

Виступ п. Галини Колодуб-Тимочко треба зарахувати до її найкращих виступів. Виконувані речі дали їй змогу виявити її багатий природний дар — голос великого формату і надзвичайної дзвінкости, технічну досконалість і драматичність інтерпретації („Горить моє серце," муз. Лопатинського), ліричну ніжність і сум („Нічого, нічого", муз. Лисенка), та легкість виконання у жартівливій народній пісні „Ой, джиґуне, джиґуне". Бурхливі оплески публіки були щирим виявом подяки.

Не можна поминути пані Антоніну Манько, бувшого концертмайстра Київської опери, що акомпаніювала до більшости виступів нашого концерту. Її акомпаніямент зливається з солістом, а техніка її така блискуча, що, як кажуть, вона сама може замінити цілу оркестру.

Окрім вище названих мистців в концерті взяли участь також наші місцеві сили:

Жіночий квартет під керівництвом п. І. Костюк виступив з трьома піснями. Квартет цей існує в Рочестері як постійна мистецька група два роки і виявляє поважний зріст завдяки ентузіязмові та мистецькому вмінню керівника квартету.

Р. Свирида з танцювальної групи „Верховина" під керівництвом І. Заблоцького виконав народний танок „Чумак".

Учениці Школи Українознавства при Церкві св. Покрови Н. Баланюк та В. Потужна виконали танок власної композиції, який вони назвали „Червона калина".

Танцювальна група Пластової Станиці під керівництвом Я. Кужеля виступила з двома гуртовими танками „Запорожець" та „Верховина".

Проф. М. Гадзінський привітав корифеїв українського мистецтва проф. В. Безкоровайного та Григорія Манька та подякував всім учасникам та організаторам концерту за їхню працю, а публіку за підтримку.

Не дивлячись на всі перешкоди, вільні і невільні, концерт пройшов успішно. Громадянство належно оцінило благородну ціль концерту і масово підтримало. Концертовий комітет після покриття всіх витрат вислав для УВАН і НТШ $ 600.

Треба підкреслити, що найбільша заслуга належить нашим українським мистцям, які зовсім безкоштовно (проф. В. Безкоровайний, Б. Гейзлер, Г. Колодуб-Тимочко, О. Костинюк, Л. Німців, Н. Стецьків і І. Чаус), а замісцевим звернено лише витрати на подорож, віддали свої фахові сили в допомогу Українських Наукових Установ (УВАН і НТШ). За це їм велике Спасибі.

І. Демиденко

Організація Оборони Лемківщини відзначила 100-річчя українського національного гимну

Під патронатом Українського Конґресового Комітету відбулося 14-го липня в Пасейку, важливім лемківськім осередку свято улаштоване Організацією Оборони Лемківщини і присвячене 100-річчю гимну „Ще не вмерла Україна" (1863— 1963).

Склалося так щасливо, що творцями цього гимну були два українці з далеких від себе частин України. Павло Чубинський, автор слів, є уродженцем Східньої, степової, співучої України, а автор — музики, композитор о. Михайло Вербицький походить з Улюча на Лемківщині. Організація Оборони Лемківщини, улаштовуючи це свято, мала на меті не тільки підчеркнути лемківське походження композитора гимну, але зазначити в першій мірі нерозривну приналежність Лемківщини до України і ще раз запротестувати проти поневолення і знищення Лемківщини комуністичною Польщею.

Ядерну і ясну доповідь про творців гимну, а зокрема про композитора Вербицького, виголосив Мирослав Глинський з Пасейку. Від УККА промовляв д-р Ярослав Падох. Він говорив про Лемківщину як частину України, і нав'язав до Тижня Поневолених Націй, що розпочався тієї ж неділі.

В концертовій частині виступав оперний ансамбль у складі: Марта Кобрин-Кокольська, Галина Шерей, Іван Гош, Лев Рейнарович, яким акомпаніювала проф. Е. Чапельська. В першій частині концерту артисти виконали виключно твори композитора Вербицького, а в другій частині виїмки із „Запорожця за Дунаєм", якого 100-ліття також припадає цього 1963 року. Повна заля гостей в Укр. Централі захоплювалася прекрасним виконанням і голосами солістів.

Свято завершено ювілейним „Ще не вмерла Україна" і схваленням резолюцій, що їх відчитав В. Скомський. Відкрив і закінчив свято голова ООЛ І. Сквіртнянський.

По концерті лемки продовжували товариську зустріч при звуках оркестри Б. Гірняка. З Канади приїхала делеґація лемків від Відділу ООЛ ім. М. Вербицького з Торонта під проводом п. Харидчака. Дощ перешкодив прибути численніше лемкам з дальших околиць.

О. В.

Будова нової церкви і школи в парохії св. Йосафата в Рочестері, Н. Й.

Кампанія за збірку фондів на будову нової школи і церкви в парохії св. Йосафата є в повному ході. Впр. отець парох С. Чомко подав до відома, що пляни будови є майже викінчені і в найближчих днях будуть готові. Сума пожертв і декларацій вже доходить до 60.000 долярів, а намічена початкова сума є 300.000 дол. Також є всі вигляди на те, що будова школи пічнеться, (приблизно 400 дітей) з щоденним навчанням української мови, літератури та історії. Навчання в школі є доступне також і для дітей не парохіян українського походження.

В понеділок 24-го червня члени збіркового комітету дістали останні вказівки в справі кампанії, що їх подав Впр. о. С. Чомко. Члени згаданого комітету, які нараховують понад 100 осіб, відвідали всіх парохіян по домах в днях 25, 26, 27 червня.

Ціллю цієї широко закроєної акції є зібрання належних фондів на будову нової церкви, школи, бібліотеки та інших парохіяльних будинків, які будуть служити українцям католикам Візантійського обряду не тільки для сучасних, але і для будучих поколінь.

Тому проситься всіх парохіян по змозі бути щедрими в своїх жертвах і сповнити свій не тільки християнський, але і громадський обов'язок.

Парохія св. Йосафата, яка є матірною церквою всіх українців католиків Рочестеру і околиці, буде відзначати в листопаді цього року 55-ліття свойого існування.

За час своєї довголітньої праці парохія св. Йосафата брала живу участь також в загально громадській праці і тому в такому важливому почині, як будова нової школи, теперішній Впр. о. парох С. Чомко напевно дістане піддержку від всієї української громади Рочестеру і околиці.

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Академія в честь сл. п. Євгена Коновальця в Дітройті

26 травня відбулася в залі Українсько - Американського Осередку Святочна Академія, присвячена 25-ій річниці трагічної смерти сл. п. полк. Евгена Коновальця, начального команданта УВО і голови Проводу ОУН.

Академію влаштували Обласна Управа Організації Державного Відродження України, Українського Золотого Хреста, МУН та Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України — Відділ в Дітройті, — під протекторатом Метрополітального Відділу УККА — Дітройт. До Святкового Комітету входили комбатантські та громадські організації. Академію відкрив голова Метрополітального Відділу УККА, ред. Михайло Бажанський. Святочну доповідь виголосив проф. Клівлендського університету д-р Михайло Пап. В промові д-р Пап начеркнув тло української визвольної боротьби, на якому кристалізувалася імпозантна постать Вождя, полк. Е. Коновальця. Велич Коновальця полягала в тому, що він умів знайти нові форми і нові методи боротьби. Полк. Е. Коновалець зорганізував УВО, а згодом ОУН — як український націоналістичний рух, який доказав на ділі, що український нарід не є переможений. Промову проф. М. Папа присутні вислухали з найбільшою напругою. В мистецькій програмі треба відмітити виступ відомої рецитаторки п. Роми Турянської з Шикаґа та сольоспів знаного артиста п. Ігора Зайферта. Пані Рома по мистецьки продеклямувала літературний монтаж з творів Т. Шевченка „Думи про волю". Своїм мистецьким словом вона здобула авдиторію, яка рясними оплесками вимагала від неї надДатків.

Співоча універсальність та чутливість тенора арт. Ігора Зайферта дозволили йому прекрасно виконати пісні: „Ой козаче мій", „Поворот з чужини" та наддаток „Синичічка". Прекрасна доповідь д-ра М. Папа, мистецька деклямація п. Роми Турянської та виступ п. Ігоря Зайферта надали Академії високого рівня та залишили в присутніх незабутнє враження. **С. Б.**

Картопляна салатка спричинила недугу 16 українок в Шикаґо

Шикаґо. — Місцева преса повідомила про те, що там важко занедужали були 16 жінок, які були на передвесільному прийнятті, так званому „шаверові", яке влаштували були в залі церкви св. Софії. Прийняття було влаштоване з приводу весілля Юрія Кашуби та Іни Литвин, шлюб яких має відбутися 1-го вересня. На прийнятті гостей частували ковбасою, воловою печенею, грибковим сосом та картопляною салаткою. Від цієї салатки занедужали 19 жінок, з них 16 перевезли до шпиталів. Хеміки досліджують, що було в цій салаті, що гості затруїлись. Уряд здоров'я вже давно остерігав, щоб влітку люди були обережні із всякими салатками, бо дуже можливе є затруєння під час теплої погоди, коли салати псуються. Про цю сумну подію в Шикаґо писали місцеві часописи, про неї говорили в радіо і телевізії. Занедужали були самі дівчата, між ними і панна молода. Гості — це в більшості особи з вищою освітою.

Із спортового життя

1. Як було вже повідомлено, турнір за шахове першенство СУАСТ — Схід відбувся ще в квітні в Нюарку, Н. Дж., при участі змагунів з 4-ох товариств: „Беркут" — Перт Амбой, „Тризуб" — Філядельфія, „Централя" — Пассейк і „Чорноморська Січ" — Нюарк. Цей турнір не вирішив першого місця, бо інж. Лев Блонарович і д-р Орест Попович (оба з „Чорноморської Січі") виграли в ньому по 4 партії, ремісували між собою, поділивши таким чином 1 - 2 місце, з вислідом $4\frac{1}{2}$: $\frac{1}{2}$.

2. Щоби вирішити абсолютне першенство СУАСТ — Схід на 1963 р., Блонарович і Попович розіграли між собою матч, що складався із 6-ох партій граних за офіційними турнірowими правилами. Попович виграв 3 партії, Блонарович одну, 2 закінчилися ремісом. Результат матчу: 4 : 2 в користь Поповича.

3. Першун одержав одну сталу і одну перехідну чашу від СУСТ-у, а крім того, додаткову чашу від американського шахового клюбу „Скарлет Нвйтс", де інж. Лев Блонарович є членом.

4. Тому що оба змагуни є членами Американської Шахової Федерації, висліди їхніх партій будуть вжиті цією Федерацією для офіційної клясифікації (Рейтінг). Оба змагуни мають вже високу клясифікацію американських шахових майстрів.

О. П.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ коштує так мало! Брак забезпечення коштує так багато! Забезпечіться в Українськім Народнім Союзі!

✝

Ділимося з Рідними, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що дня 1-го серпня 1963 р. о год. 4:30 рано, по кількалітній тяжкій недузі, упокоїлася у Бозі наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п. КАТЕРИНА ДЯКІВ
з Шмігельських

урод. 17. листопада 1891 р. в Сятині, Зах. Україна.

Цією дорогою складаємо подяку Вч. о. Библові за похоронне Богослуження. Дякуємо всім тим, що в часі довгої і тяжкої недуги Покійної, відвідували хвору, несли її розраду і успокоєння. Дякуємо всім, які жертвували на Служби Божі і квіти. Дякуємо всім, що своєю участю в похороні віддали останню прислугу Покійній і їх розрадою улегшили біль родині. Особливо дякуємо П. Чубатим, що з дальнього Бріджпорту взяли участь у похороні.

Рівнож дякуємо Похоронному Заведенню П. Литвинам за солідну працю в похоронах.

Покійну похоронено в дні 3-го серпня 1963 на цвинтарі "Evergreen", Lot 919 P.V. 4, Елізабет, Н. Дж.

Горем прибиті:

ВАСИЛЬ ДЯКІВ, муж
НАТАЛІЯ, донька
ВІКТОР РОМАНОВСЬКИЙ, зять в Польщі
ІГОР, внук
Д-р СТЕФАН ШМІҐЕЛЬСЬКИЙ, брат в Польщі
МИХАЙЛО, ВАСИЛЬ ШМІҐЕЛЬСЬКІ, брати в Америці
МАРІЯ ЛЮНЦ, сестра в Америці

Вишкільний табір СУМА в „Холодному Ярі"

Перед вакаціями наша преса поміщувала повідомлення про табори СУМА.

Серед чисельних оголошень в справі таборування Юного СУМ-у було оголошення, підписане ГУ СУМ Америки, КУ СУМ Канади та Референтурою Координації і реф. Юнацтва Центральної Управи СУМ про Вишкільний Табір для старшого юнацтва СУМ, що мав відбуватися від 30 червня до 14 липня на оселі „Холодний Яр", біля Фільмору, Н. Й., яка є власністю північно-східньої округи Осередків СУМ-у: Обурн, Боффало, Елмайра, Рочестер, Сиракюз і Ютики.

„Вишкільний Табір ініційований Центральною Управою СУМ для Америки і Канади. Завдання Табору — підготовити впорядниць і впорядників І-го - ІІ-го ступня та кандидатів на виховників. Учасники — наймолодші віком 16 років зголошуються з відписами індивідуальних листків з картотек їхніх Осередків, відносно іспитів, ступнів та виконуваних функцій".

Це повідомлення звучало за формою, як інформація. 29 червня до Українського Дому „Дніпро" в Боффало, зголошувалось старше юнацтво, як на наказ...

Прибували з Гамільтону, Лондону, СентКетеринсу і Торонта (Канада) та Пітсбургу, ЗДА.

В неділю збірка, молитва, приєдналось Боффало і спільно автобусом виїхали до „Холодного Яру". На табір прибуло ще старше юнацтво з Рочестеру і Сиракюз. Разом 63 учасники — юначки і юнаки, в першому тижні. В другому тижні доїхали ще 2 юнаки, і 65 перебували повний вишкіл. До полудня — полагодження формальностей в адміністрації „Холодного Яру", обід, а по обіді перебирав керівництво Вишкільного Табору д-р Богдан Стебельський і в характері команданта та головного виховника, керував ним цілі два тижні.

До виховників належали: д-р Богдан Стебельський, мгр Евген Гановський, Петро Башук, інж. Юрій Бурлака, Аріядна Стебельська, Богдан Мороз, а духовним опікуном був о. Богдан Остапович. Асистували у виховній ділянці — молодий дослідник п. Ігор Стебельський та п. М. Іванович.

З старшого юнацтва допомагали в команді Табору — старша юначка Іванна Кравець — писар, Люба Чучман — обозна підтабору юначок, Аскольд Мосійчук — обозний підтабору юнаків. Бунчужні мінялися щокілька днів. По черзі: старший юнак Степан Яремко, Ігор Мороз, Василь Ільчишин та старша юначка М. Дмитрушко.

Табір прибрав назву „Лісова пісня" з підтаборами старших юначок — „Лісові чари" і старших юнаків — „Лісова сила". Все це на честь Лесі Українки, найбільшої після Шевченка людини, що кличе до волі через перебудову духа людини з раба-малороса на тип борця революціонера.

Гарна погода сприяла вести безперебійно намічену програму: Дещо з антропології України, Темперамент як виховна проблема, Дещо про особистість, обдарованість, тип, характер, психологія, методика, Організаційні питання, Теренознавство, і Мандрівки. Все це втискалось у 7-ми годинне навчання кожного дня, доповнялось мандрівками по сусідніх лісах, маршем до славного Летчворт парку, по суботам й неділям вправлялось нічними вправами.

Крім цього за традицією загальних програм літніх таборів, присвятилось немалу увагу матеріялові про видатні постаті, події української історії і культури, про що на вступі підкреслював д-р Богдан Стебельський.

Учасники вишкільного табору СУМА в „Холодному Ярі" із своїми виховниками і впорядниками.

В цю різноманітну програму під кінець тижня кожної суботи вплітались ще юнацька ватра — за твердженням друга Команданта — Символ життя, любови, єдности і боротьби... Запалювалась вона під звуки молитовної пісні — „Дай нам, Боже, для Рідного краю українські серця зберегти".

Іспити переведено на закінчення Вишкільного Табору.

Іспитова Комісія в числі чотирьох осіб: д-р Богдан Стебельський, мгр Евген Гайовський, інж. Микола Варицький, інж. Юрій Бурлака на протязі суботи перевели письмові та усні іспити. На основі вислідів 12 членів старших юначок і юнаків кваліфікувалось на кандидатів виховника першого ступня; 12 членів старших юначок і юнаків — на впорядників другого ступня; 13 членів старших юначок і юнаків — на впорядників першого ступня. Разом 37. — Інші здали іспити успішно.

Не збираюсь тут на окремий коментар. — Звіт говорить сам за себе.

М. Б.

Група учасників вишкільного табору СУМА в „Холодному Ярі" при вході до табору.

● Д-р Стівен Вард, англійський лікар і портретист, який наклав на себе руку у ході судової розправи над ним у зв'язку з скандальною аферою колишнього військового міністра Джана Профумо, залишив 11 листів до своїх приятелів і приятельок а також до прокуратора в його процесі, судді і оборонця та до лорда Деннінґа, який з доручення прем'єра Мекміллена розглядає всю ту аферу. Не виключають можливости, що деяких свідків з розправи Варда потягнуть тепер до відповідальности за кривоприсягу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 11-го СЕРПНЯ 1963 р.:

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність 163 Відд. о год. 12-ій по пол. в домі Горожан при 847 N. Franklin St.. — С. Филик, секр.

ТАРЗАН, ч. 5084. Атака арабів!

Провідник розвідчого арабського відділу Алі заалярмував своїх людей, коли побачив сафарі.

Швидкі коні перенесли членів цього племени далеко від криївки між скелями...

А пізніше на рівнину, де вони повели енергійну атаку проти вілізливців!